

Graham Greene (1904–1991), scriitor și jurnalist englez, autor de romane, povestiri, piese de teatru și jurnale de călătorie, este considerat unul dintre cei mai mari romancieri ai secolului XX. Studiază la Universitatea Oxford, timp în care, în 1925, publică primul său volum, o culegere de versuri. După absolvire, se convertește la catolicism, care îi va influența hotărâtor viziunea asupra vieții și moralității, dar și opera. Lucrează o vreme în redacția ziarelor *The Times* și *The Spectator*, apoi, din 1940, este jurnalist independent și, timp de trei decenii, călătorește frecvent în toată lumea, în diferite locuri „problematic” de pe planetă, adunând material pentru scrierile sale. Cărțile de ficțiune și le-a împărțit singur în „divertismente”, volume polițiste cu o anumită complexitate morală și stilistică: *Expresul de Stambul* (1932), *Ucișorul plătit* (1936), *Agentul secret* (1939), *Ministerul groazei* (1943), *Al treilea om* (1949), *Omul nostru din Havana* (1958) și romane: *Brighton Rock* (1938), *Puterea și gloria* (1940), *Miezul lucrurilor* (1948), *Sfârșitul unei iubiri* (1951). Cu timpul, această delimitare își pierde relevanța, căci volumele sale au deseori elemente cinematice (Greene a fost unul dintre cei mai ecranizați autori ai secolului) sau de roman polițist, însă, sub arta de povestitor a autorului, relevă o problematică filosofică profundă și tulburătoare. Anii '50 și '60 ai carierei sale literare sunt marcați de o serie de romane „politice” remarcabile, plasate în țări din lumea a treia: *Americanul liniștit* (1956), *Un caz de mutilare* (1961), *Comedianții* (1966). Greene rămâne prolific și în ultimele decenii de viață, când se mută în Antibes, Franța, și apoi în Elveția, și continuă să producă opere unanim apreciate: scrierea umoristică *La drum cu mătușă-mea* (1969), romanele *Consulul onorific* (1973), *Factorul uman* (1978) sau *Doctorul Fischer din Geneva* (1980). Publică în mod constant, până în ultimii ani de viață, articole și recenzii, volume de amintiri. Moare la Vevey, în Elveția.

GRAHAM GREENE PUTEREA ȘI GLORIA

Traducere din limba engleză
de Alexandru Vlad

piciorul jos – probabil că tatăl lui rămăsese închis afară. Aprinse lumânarea, se înfășură într-o pătură și rămase să asculte în continuare. Poate că o să audă mama și o să vrea să se ducă ea, numai că știa foarte bine că era datoria *lui*. Era singurul bărbat în casă.

Încet, străbătu curtea transversal, spre ușa de la intrare. Dacă era locotenentul, care se întorcea să se răzbune pentru faptul că scuiparse... Descuie ușa grea de fier și o dădu în lături. În stradă stătea un străin, un bărbat înalt și subțire, cu o expresie amară în colțul buzelor și cu o valjoară mică. Pronunță numele mamei băiatului și întrebă dacă aceasta era casa *señorei*. Da, spuse băiatul, doar că ea dormea. Începu să închidă ușa, dar un pantof ascuțit se interpușe în drum.

Străinul spuse:

– Abia am sosit. Am urcat cu vasul pe râu în noaptea asta. M-am gândit că poate... Am o scrisoare de recomandare către *señora* de la un bun prieten de-al ei.

– Doarme, repetă băiatul.

– Dacă-mi permiteți să intru totuși, spuse omul cu un zâmbet stânjenit și speriat și, coborând brusc vocea, îi șopti băiatului: Sunt preot.

– Dumneavoastră? exclamă băiatul.

– Da, spuse el blând. Numele meu este părintele...

Dar băiatul deschisese deja ușa și-și lipi buzele de mâna lui înaintea ca celălalt să-și fi putut rosti numele.

CUPRINS

Partea întâi	9
Capitolul 1. <i>Portul</i>	11
Capitolul 2. <i>Capitala</i>	31
Capitolul 3. <i>Râul</i>	48
Capitolul 4. <i>Martorii oculari</i>	72
Partea a doua	93
Capitolul 1	95
Capitolul 2	162
Capitolul 3	191
Capitolul 4	219
Partea a treia	247
Capitolul 1	249
Capitolul 2	282
Capitolul 3	293
Capitolul 4	312
Partea a patra	325

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1 PORTUL

Domnul Tench ieși din casă, sub orbitorul soare mexican și în praful albicios, ca să se intereseze de cilindrul său cu eter. Câțiva vulturi de pe acoperiș priviră în jos, spre el, cu rufoasă indiferență: încă nu era un hoit. Cuprins de un vag sentiment de revoltă, domnul Tench smulse o bucată de caldarâm cu degetele lui cu unghii rupte și o azvârli fără vlagă spre ei. Unul dintre vulturi se ridică și fâlfâi peste oraș: peste minuscula piațetă, peste bustul unui ex-președinte, ex-general, ex-ființă omenească, peste cele două chioșcuri în care se vindea apă minerală, în direcția râului și a mării. Nu va găsi nimic acolo: în acel sector, rechinii se ocupau de cadavre. Domnul Tench își continuă drumul, traversând piața.

Spuse *Buenos días* unui bărbat cu pușcă, așezat lângă zid într-un petic de umbră. Dar nu era ca în Anglia: omul nu scoase nici un cuvânt, ci doar privi cu răutate în sus, la domnul Tench, ca și când n-ar fi avut niciodată de-a face cu străinul, ca și cum nu domnului Tench i-ar fi datorat cei doi premolari de aur. Scăldat

în sudoare, domnul Tench trecu mai departe, pe lângă trezoreria care fusese cândva biserică, îndreptându-se spre chei. La jumătatea drumului uită brusc pentru ce ieșise – un pahar de apă minerală? Asta era tot ce se putea bea în țara aceasta aflată sub prohibiție – cu excepția berii, dar berea era monopol guvernamental și era prea scumpă ca s-o bei, cu excepția ocaziilor speciale. O îngrozitoare senzație de greață îi strânse stomacul domnului Tench ca o gheară. Nu se poate să-și fi dorit apă minerală. Desigur, tubul de eter... vasul era în port. Auzise semnalul lui triumfător în timp ce zăcea pe pat, după masa de prânz. Trecu pe lângă o frizerie și cabinetele a doi dentiști, apoi ieși între un depozit și vama de pe malul râului.

Râul curgea greoi spre mare printre plantațiile de bananieri. *General Obregon* trăsesese la mal și de pe vas se descărca bere – o sută de lăzi stăteau deja stivuite pe chei. Domnul Tench rămase în umbra clădirii vămii și se gândi: de ce mă aflu eu aici? Arșița îi golise creierul. Își adună fierea și scuipea dezolat în partea înșorită. Apoi se așeză pe o ladă și se puse pe așteptat. N-avea nimic de făcut. N-o să-l caute nimeni înainte de ora cinci.

General Obregon era o navă lungă cam de treizeci de yarzi. Cu câteva picioare de parapet degradat, o singură barcă de salvare, un clopot atârând de un șnur putred, o lampă cu ulei la prova, arăta de parcă ar mai fi putut înfrunta Atlanticul doi sau trei ani, cu condiția să nu dea în golf peste una dintre furtunile acelea dinspre nord. Asta, evident, ar fi însemnat sfârșitul. De fapt, nu conta: fiecare pasager era asigurat automat

atunci când cumpăra biletul. O jumătate de duzină de pasageri se aplecau peste parapet, printre curcani cu picioarele legate, și se uitau la port, la depozit, la strada pustie și răscoaptă, cu cabinete dentare și frizerii.

Domnul Tench auzi scârțâitul unui centiron de revolver chiar în spatele lui și întoarse capul. Un ofițer vama îl privea cu furie. Spuse ceva ce domnul Tench nu înțelese.

– Pardon? zise domnul Tench.

– Dinții mei, balmăji omul de la vamă.

– O, spuse domnul Tench, da, dinții dumitale.

Omul nu avea nici unul. Din cauza asta nu putea vorbi limpede. Domnul Tench i-i scosese pe toți. Tremura cuprins de greață. Ceva nu era în regulă – viermi, dizenterie... Spuse:

– Lucrarea e aproape gata. În seara asta, promise el cu nesăbuiță.

Era, desigur, aproape imposibil; dar din asta se compune viața – din amânări. Bărbatul păru mulțumit. Poate că va uita și, oricum, ce putea el face? Plătise în avans. La asta se limita lumea pentru domnul Tench: căldură și uitare, amânarea până mâine, banii jos dacă era posibil – și pentru ce? Își aruncă privilegiile peste apele încete: dorsala unui rechin se mișca asemenea unui periscop la gura râului. De-a lungul anilor, unele nave eșuaseră și acum propteau malul, iar coșurile lor stăteau aplecate ca niște tunuri ce ținteau un obiectiv îndepărtat, undeva peste bananieri și peste mlaștini.

Domnul Tench se gândi: cilindrul cu eter: aproape că uitasem. Rămase cu gura deschisă și începu să

numere posac sticlele de Cerveza Moctezuma. O sută patruzeci de lăzi. De douăsprezece ori o sută și patruzeci; flegma grea i se adună în gură; doisprezece ori patru fac patruzeci și opt. Spuse tare, în englezește, „Dumnezeule, una frumoasă!“, o mie două sute, o mie șase sute și optzeci; scuiță, privind cu vag interes o față de la prova navei, o siluetă frumoasă și zveltă, în general erau atât de masive, ochi cafenii, desigur, și inevitabilă strălucire a dintelui de aur, dar ceva tânăr și proaspăt... O mie șase sute optzeci de sticle la un peso sticla.

Cineva întrebă în șoaptă, în englezește:

– Ce spuneți?

Domnul Tench se întoarce pe călcâie.

– Sunteți englez? întrebă el uluit, dar la vederea feței rotunde și supte, înnegrită de o barbă de trei zile, își nuanță întrebarea: Vorbiți englezește?

Da, spuse omul, vorbea puțin englezește. Stătea țeapăn în umbră – un bărbat mărunțel, îmbrăcat într-un costum de oraș ponosit, de culoare închisă, și cu o mică valijoară diplomat în mână. Sub braț avea un roman: săreau în ochi elemente dintr-o scenă amoroasă, violent colorată.

– Scuzați-mă. Tocmai am crezut că vă adresați mie, spuse omul.

Avea ochii bulbucați și lăsa impresia unei veselii dezacordate, de parcă și-ar fi petrecut, de exemplu, ziua de naștere de unul singur.

Domnul Tench își înghiți flegma din gură.

– Ce spuneam?

Nu-și putea aminti nimic.

– Ați spus Dumnezeu una frumoasă.

– Ce-oi fi vrut să spun cu asta?

Privi în sus, la cerul nemilos. Acolo se aținea un vultur. Un observator.

– Cum? reluă el. O, era vorba de față, presupun. Nu vezi prea des o bucățică drăguță pe-aici. Doar una sau două pe an la care să merite să te uiți.

– E foarte tânără.

– O, nu am nici un fel de intenții, spuse domnul Tench obosit. Un bărbat poate să se uite. Am trăit singur ultimii cincisprezece ani.

– Aici?

– Pe-aici.

Rămaseră tăcuți și timpul trecu. Umbra sediului vămii se mută câțiva centimetri mai spre râu, iar vulturul se mișcă puțin, ca arătătorul negru al unui ceas.

– Ați venit cu *asta*? întrebă domnul Tench.

– Nu.

– Mergeți cu ea?

Omulețul păru să ocolească întrebarea, dar apoi, ca și cum o explicație oarecare ar fi fost necesară, spuse:

– Doar mă uitam. Presupun că nu peste multă vreme o să pornească.

– Spre Vera Cruz, spuse domnul Tench. Peste câteva ore.

– Fără să oprească nicăieri?

– Unde să oprească? întrebă el. Cum ați ajuns aici? Străinul spuse vag:

– O canoe.

– Aveți o plantație, așa-i?

– Nu.

– E o plăcere să auzi că-ți vorbește cineva englezește, spuse domnul Tench. Ați învățat limba în State?

Omul încuviință. Nu era prea vorbăreț.

– Ah, ce n-aș da să fiu acum acolo! spuse domnul Tench, apoi adăugă, cu voce scăzută și tremurătoare: Nu aveți cumva, din întâmplare, ceva de băut în geanta aceea a dumneavoastră? Pe-acolo unii oameni... Am cunoscut și eu unul sau doi... Măcar o înghițitură, ca medicament.

– Doar medicamente.

– Sunteți medic?

Ochii injectați priviră pieziș, cu viclenie, la domnul Tench.

– Sunt ceea ce probabil dumneavoastră ați numi... un felcer.

– Medicamente autorizate? Trăiești și nici pe alții nu-i omori, spuse domnul Tench.

– Vă imbarcați cumva?

– Nu, eu am venit până aici pentru... mă rog, nu are nici o importanță.

Domnul Tench își duse o mână la stomac și adăugă:

– N-aveți cumva vreun medicament pentru... la dracu'! Nici eu nu știu pentru ce. Țara asta blestemată e de vină! De asta nu mă puteți trata. Nimeni nu poate.

– Vreți să vă întoarceți acasă?

– Acasă, spuse domnul Tench. Pentru mine aici e acasă. Ați văzut ce curs are *peso* în Ciudad de México? Patru la un dolar. Patru! O, Doamne! *Ora pro nobis*.

– Sunteți catolic?

– Nu, nu. Era doar o expresie. Eu nu cred în lucruri de-astea.

Apoi mai spuse, fără nici o legătură:

– Oricum, e mult prea cald.

– Cred că trebuie să găsec un loc unde să mă așez.

– Veniți până la mine, spuse domnul Tench. Am un hamac în plus. Vasul nu pleacă decât peste câteva ore – dacă vreți să-l vedeți plecând.

Străinul spuse:

– Speram să mă întâlnesc cu cineva. Îl cheamă Lopez.

– O, l-au împușcat acum câteva săptămâni.

– Mort?

– Știți cum e pe aici. Vă era prieten?

– Nu, nu, protestă omul grăbit. Doar prietenul unui prieten.

– Mă rog, asta este, spuse domnul Tench. Își adună iarăși secreția bilei și scuipă în soarele puternic.

– Ei susțin că-i ajută pe... O, pe indezirabili... mă rog, să plece. Fata lui trăiește acum cu șeful poliției.

– Fata lui? Vreți să spuneți fiica lui?

– N-a fost căsătorit. Vreau să spun fata cu care trăia.

Domnul Tench fu o clipă surprins de expresia de pe fața străinului. Spuse iarăși:

– Știți cum e.

Aruncă o privire spre *General Obregon* și reluă:

– E-o bucatică frumoșică. Desigur, în doi ani va fi ca toate celelalte. Grasă și proastă. O, Doamne, ce bine mi-ar face o dușcă! *Ora pro nobis*.

– Am puțin vinars, spuse străinul.

Domnul Tench îi aruncă o privire atentă.

– Unde?

Omul cu fața scofălcită duse mâna la șold, indicând, probabil, astfel sursa neobișnuitei sale veselii nervoase. Domnul Tench îl prinse de încheietură.

– Aveți grijă, spuse el. Nu aici.

Privi în lungul covorului de umbră. O santinelă ședea pe o ladă goală, adormită lângă pușcă.

– Veniți la mine acasă, spuse domnul Tench.

– Aș fi vrut, spuse ezitând omulețul, să văd doar cum pleacă.

– O, mai sunt câteva ore până atunci, îl asigură din nou domnul Tench.

– Ore? Sunteți sigur? Soarele arde foarte tare.

– Veniți mai bine la mine acasă.

Acasă – o expresie folosită de cineva pentru a numi patru ziduri între care doarme. Aici n-a fost nicicând acasă. Traversară piațeta arsă de soare, unde generalul de bronz se înverzea de umezeală și chioșcurile cu limonadă zăceau sub palmieri. Acasă – o carte poștală care zace pe un vraf de alte cărți poștale: amesteci pachetul și apar Nottingham, un cartier natal în Londra, un interludiu petrecut în Southend. Tatăl domnului Tench fusese el însuși dentist. Prima lui amintire consta în găsirea unui mulaj aruncat la coș, o gură căscată, din argilă, dură și fără dinți, ca o fosilă dezgropată la Dorset – un Neanderthal sau un pitecantrop. A fost jucăria lui preferată. Au încercat să-l ademenescă cu Meccano, dar soarta deja lovise. Există întotdeauna un moment în copilărie când ușile se deschid și lasă viitorul să pătrundă. Vulturii și portul umed și fierbinte de pe râu zăcuseră în coșul de gunoi, iar el i-a scos de-acolo. Ar trebui să fim recunoscători

că nu putem vedea ororile și mizeriile ce zac în jurul nostru în copilărie, în dulapuri și pe rafturile bibliotecii și peste tot.

Nu exista pavaj, iar în timpul ploilor satul (fiindcă nici nu era mai mult de-atât) luneca în noroi. Acum pământul de sub picioarele lor era tare ca piatra. Cei doi bărbați trecură în tăcere pe lângă frizerie și cabinetele dentiștilor. Vulturii de pe acoperiș arătau mulțumiți ca niște păsări de curte. Se căutau de paraziți sub aripile lor albe și prăfuite. Domnul Tench spuse „Aici” și se opri la o baracă de lemn cu un singur etaj și cu o verandă în care se legăna un hamac. Baraca era ceva mai mare decât celelalte de pe strada îngustă care sfârșea câteva sute de yarzi mai încolo, într-o mlaștină. Tot el spuse, cu o oarecare nervozitate:

– Vreți să aruncați o privire? Nu vreau să mă laud, dar sunt cel mai bun dentist de pe aici. Nu e un cabinet rău. Comparativ cu altele.

Mândria i se undui în voce ca o plantă cu rădăcini superficiale.

Intră primul ca să arate drumul, încuie ușa în urma lui și trecură printr-o sufragerie în care două balansoare stăteau de o parte și de alta a unei mese goale: o lampă cu petrol, câteva exemplare din ziare vechi americane, un bufet... Spuse:

– Scot paharele, dar mai întâi aș vrea să vă arăt... dumneavoastră sunteți un om educat...

Cabinetul stomatologic dădea spre o curte prin care patrolau cu jerpelită pompă câțiva curcani agitați. Avea o freză care funcționa prin acționarea unei pedale, un scaun de dentist țipător îmbrăcat în pluș

roșu, un dulap de sticlă în care se amestecau instrumentele prăfuite. Un forceps se ivea dintr-o ceașcă, o lampă cu spirt ruptă era împinsă într-un colț și pe toate rafturile zăceau tampoane de vată.

– Foarte frumos, comentă străinul.

– Nu-i așa de rău, nu? spuse domnul Tench. Pentru orașul asta. Nici nu-ți poți închipui câte probleme apar. Freza aceea, continuă el cu amărăciune, e făcută în Japonia. N-o am decât de-o lună și deja dă semne de oboseală. Dar nu-mi pot permite freze americane.

– Sticla, spuse străinul, e foarte frumoasă.

Era un vitraliu cu tot cu ramă, adus de undeva: o Sfântă Fecioară privea prin plasa de țânțari spre curcunii din curte.

– Am luat-o când au devalizat biserica, spuse domnul Tench. Nu mă simțeam chiar în largul meu – un cabinet de dentist să nu aibă un vitraliu. Acasă – vreau să spun în Anglia – era de obicei Cavalerul Vesel – nu știu de ce – sau, dacă nu, măcar o roză Tudor¹. Dar trebuie să ne mulțumim cu ce ni se dă.

Deschise o altă ușă și spuse:

– Laboratorul meu de lucru.

Primul obiect de care dădeai cu ochii era un pat sub o plasă de țânțari. Domnul Tench spuse:

– Înțelegeți, nu prea am spațiu.

Un ibric și un lighean se aflau așezate pe capătul unui banc de dulgher, iar lângă ele stătea o farfurioară

pentru săpun: la celălalt capăt se vedeau o țevă de suflat în foc, o tavă cu nisip, un clește și o forjă mică.

– Torn coroanele în nisip, spuse domnul Tench. Ce altceva aș putea face într-un loc ca acesta?

Ridică o matriță pentru maxilarul inferior.

– Nu le poți face întotdeauna la fix, spuse el. Desigur, nu-s niciodată mulțumiți.

O lăsă jos și arătă spre alt obiect de pe banc – ceva fibros, de forma unui intestin, și cu două bășici mici de cauciuc atașate de el.

– Placă dentară, spuse el. E prima oară când încerc așa ceva. Metoda Kingsley. Mă îndoiesc c-o pot face. Dar trebuie să încerci să fii la zi.

Rămase cu gura deschisă: avea iarăși aerul acela de stupoare: căldura din cămăruța strămtă era copleșitoare. Stătea acolo ca un om rătăcit într-o peșteră, printre fosilele și instrumentele unei epoci despre care nu știa mare lucru.

– Dacă am putea să ne așezăm..., spuse străinul.

Domnul Tench se uită la el cu ochi goi.

– Să deschidem vinarsul.

– O, da, vinarsul.

Domnul Tench scoase două pahare dintr-un dulăpior de sub banc și le șterse de urmele de nisip. Apoi merseră și se așezară în balansoarele din încăperea din față. Domnul Tench turnă în pahare.

– Apă? întrebă străinul.

– Nu poți avea încredere în apa asta, spuse domnul Tench. M-a afectat aici.

Își puse mâna pe stomac și luă o înghițitură zdravănă.

¹ Modele utilizate pe vitralii. „Cavalerul Vesel” este și titlul unei faimoase picturi de Franz Hals, datând din secolul al XVII-lea. (n.red.)

– Nici dumneata nu arăți foarte bine, spuse el și-l privi mai cu luare-aminte. Dinții dumitale.

Un canin se dusese, iar dinții din față erau galbeni de la tartru și cariați. Spuse:

- Va trebui să fiți atent cu ei.
- La ce bun? zise străinul.

Își turnase puținel vinars în paharul pe care-l ținea grijuliu, de parcă ar fi fost un animal căruia îi acordase adăpost, dar nu și încredere. Așa scofălcit și neîngrijit cum era, avea aerul cuiva lipsit de importanță, doborât accidental de boală și agitație. Ședea chiar pe marginea balansoarului, cu micuța lui valijoară diplomat pusă în echilibru pe un genunchi, și se lupta cu vinarsul cu vinovată afecțiune.

– Pân' la fund! îl încurajă domnul Tench (nu era vinarsul lui). O să vă facă bine.

Costumul de culoare închisă al omului și umerii lui căzuți îi aminteau neliniștitor de un sicriu, iar moartea se afla deja în gura lui cariată. Domnul Tench turnă încă un pahar pentru sine și spuse:

– Te-ajunge singurătatea cât stai aici. E o plăcere să vorbești englezește, fie chiar și cu un străin. Poate că vrei să vedeți o fotografie cu copiii mei.

Scoase din portofel un instantaneu îngălbenit și i-l întinse. Doi copii mici trăgeau de mânerul unei stropitori în grădina din spatele unei case.

- Desigur, spuse el, asta a fost acum șaisprezece ani.
- Sunt niște tineri în toată firea acum.
- Unul dintre ei a murit.
- O, răspunse celălalt cu blândețe, dar măcar într-o

țară creștină.

Sorbi din vinarsul său și-i zâmbi cam prostește domnului Tench.

– Da, cred că da, spuse surprins domnul Tench. Se descotorosi de flegma din gât și adăugă:

– Desigur, nu mi se pare că asta ar conta prea mult.

Rămase tăcut și gândurile i-o luară razna. Gura i se deschise. Arăta pământiu și golit de gânduri, până în momentul când un puseu de durere în stomac îl făcu să-și revină și mai trase o gură de vinars.

– Ia să văd... Despre ce anume vorbeam? Copiii... O, da, copiii. Ciudat ce-i rămâne omului în minte. Știți, stropitoarea mi-o amintesc mai bine decât îmi amintesc copiii. A costat trei lire, unsprezece pence și trei bănuți și era verde; vă pot conduce la magazinul de la care am cumpărat-o. Dar dacă e vorba de copii, medita el la trecut în timp ce mai trase o dușcă, nu-mi pot aminti prea multe despre ei, în afara faptului că veșnic plângeau.

– Păstrați legătura?

– O, am renunțat să le mai scriu încă înainte de-a veni aici. Ce rost mai avea? Nu le puteam trimite nici un fel de bani. N-aș fi surprins ca nevastă-mea să se fi căsătorit din nou. Maică-sii i-ar conveni. Hoașca aia bătrână nu m-a agreat niciodată. Străinul spuse în șoaptă:

– Îngrozitor.

Domnul Tench își examinează iarăși cu surprindere companionul. Stătea acolo ca un semn de întrebare negru, gata să plece, gata să stea, cumpănindu-se pe scaun. Cu barba lui căruntă, de trei zile, și slab cum era, arăta foarte dubios. Aducea cu unul dintre inși